

De Eenhoorn

Tekst en foto's: Lulu Okholm

Vertaling: Cornelia van Loon & Sarah-Joan Westerhuis

Het wonder overkwam ons op een warme zomeravond in het zuid-sjællandse vissersdorpje Rodvig waar wij met ons schip lagen. Twee Lemsteraken kwamen majesteitelijk de haven binnenglijden. Op dat moment wist ik het: zo een moet het worden! Hier is de vervulling van je wensen - het antwoord op je gebeden!

In 1968 verloofde ik mij met een man die dol was op zeilen en zojuist van zijn spaarcentjes de boot van zijn dromen had gekocht: een kleine 30m² Spitsgatkruiser. Ik, die nog nooit had gezeild, ging mee om haar in het noorden van Sjælland op te halen, hoewel ik spookbang was voor deze (gevaarlijke tak van) sport. Mijn man doopte haar *Lulu*, naar mij, om zo mijn bedenkingen over de zeilsport te verzachten. En zo zeilden wij acht jaar met dit bootje, met zoon, hond en twee minifietsen.

Wij werden wat ouder - wat welgestelder - en mijn schipper had een droom. In 1976 gaven wij een scheepsbouwer in het zuiden van Fünen de opdracht een kopie van een Deens haringjacht te bouwen van negen meter lang, met rode zeilen en gaffeltuig. Een

trots en mooi schip dat uitstekend zeilde en vele jaren in menige haven werd bewonderd. Van de Ålandseilanden in het oosten tot de Limfjord in het westen.

De jaren verstreken. De mensen kregen boten van fiberglas met alle comfort van de wereld en wij zeilden nog immer, maar nu met twee kinderen, een hond en minifietsen. Ik hield nog steeds niet van regen, kou en storm, die toch bij deze sport horen en die ons niet alleen bijna ieder weekend maar ook de hele zomervakantie kostten.

Op een goede dag begon zelfs Jørgen, mijn zeilgrage man, te praten over omzien naar wellicht een opvolger - voor de boot wel te verstaan. Ik droomde al die jaren van onbereikbare zaken als stahoogte, een toilet, installatie van water, aanrecht, een fornuis met meer dan twee kookplaatjes, een kooi met opgemaakte bedden, een koelkast, elektriciteit en warmte.

Maar wat kon nou de plaats van zijn geliefde haringjacht *Nagel-far* innemen? Glasfiber? Nee. Hij had te lang de spot gedreven met al die mensen die met die *en masse* geproduceerde polyester

Lulu Okholm in de kleine haven van Jungshoved in het zuiden van Sjælland. In zo'n haven kan alleen een Nederlandse platbodem komen, de Deense kielboten steken veel te diep.

jachten voeren. Een nieuw en groter houten jacht dan? Nee, zei ik, alles zou toch maar hetzelfde blijven, dan konden we net zo goed houden wat we hadden.

Toen was daar die ervaring in de haven van Rodvig. Ja, er was geen twijfel mogelijk: dat moest ons volgende project worden. Om een schip te bemachtigen dat zo uniek, zo groot, zo prachtig en zo zelden in onze wateren te zien was, was precies iets voor ons. De jacht erop kon beginnen!

Dat gebeurde letterlijk de eerstvolgende keer dat we een wat langere zeiltocht zouden maken. Vijf minuten voordat wij onze thuishaven Rudkobing op Langeland wilden verlaten, zeilde een Lemsteraak voorbij in noordelijke richting. Wij gingen er achteraan - zo'n schip konden we gemakkelijk inhalen. Dachten we! De hele dag achtervolgden we het schip, maar moesten uiteindelijk opgeven en de haven van Nyborg aandoen. Het lot wilde dat toen wij de volgende dag verder voeren, het schip mooi bij Kerteminde voor anker lag.

Wij voeren er zoveel keren omheen dat het de eigenaars begon op te vallen dat we meer dan nieuwsgierig waren en ons uitnodigden langsij en op bezoek te komen. Het bleek een Nederlands/Duits echtpaar te zijn dat bezweken was voor dit type schip en er vier jaar over had gedaan om de juiste boot te vinden. Uiteindelijk werd dat een 10,10 m. Blomaak. Onze bevoegenheid werd niet minder door de uitnodiging aan boord, maar we verbleekten toen we hoorden wat ze had gekost. Lieve hemel, er moest nu worden gespaard. Het is waarlijk een dure grap om verslingerd te raken aan een Lemsteraak!

Het najaar kwam en het haringjacht werd te koop aangeboden. Tegelijkertijd togen wij met vrienden voor een herfstvakantie naar Friesland om ons te oriënteren. Een heerlijke vakantie overigens, want Friesland is een ongelooflijk aantrekkelijk gebied met boten waarvan het lijkt alsof ze over de velden varen, de mooie historische steden en de vriendelijke, gastvrije, altijd Engelssprekende bevolking. We waren bij scheepsmakelaars waar we verschillende soorten ronde- en platbodemjachten bekeken. Weer kippenvel krijgend van de kosten van de laatste, bekeken we nog een Vollenhovense bol, maar nee, als het er dan toch van moest komen, dan alleen een echte en dat was een Lemsteraak.

Een aantal jaren ging voorbij. Het jacht werd verkocht en wij erfdien wat geld. We namen een andere hypotheek op ons huis met een lagere rente, spaarden en togen wederom naar Friesland.

En we vonden haar en kregen haar. Het mooie was: precies een 10,10 m. Blom-aak uit 1977. In het najaar van 1998 kochten we haar na veel onderhandelen bij de makelaar in Galamadammen. We waren blij en gelukkig, maar ook een aantal problemen rijker. Wat wisten we eigenlijk van het zeilen met deze brede en zware boten, van de tuigage, van het gebruik van alle elektrische installaties, enzovoort?

Wie kon ons dat beter vertellen dan de vorige eigenaar. Die wilde echter niet. Hij wilde geen woord met ons wisselen. Wij schreven, bedelden, vroegen nog eens maar kregen nooit antwoord. Ik denk dat ik weet waarom. Op de deur van het toilet hangt name-

lijk een bordje dat zelfs iemand die geen Nederlands geleerd heeft kan begrijpen: 'Als wij geen boot hadden, waren wij miljonairs'. Dat is waar. Ik ben er zeker van dat zijn vrouw zich beklagde totdat hij uiteindelijk zei: "Nu wil ik die ellendige boot nooit meer zien!" Ja, zo zou het gegaan kunnen zijn.

Welnu, wij lieten ons door niets afschrikken, ondanks welgemeende pogingen van de Nederlandse scheepsmakelaars. Toen het voor-

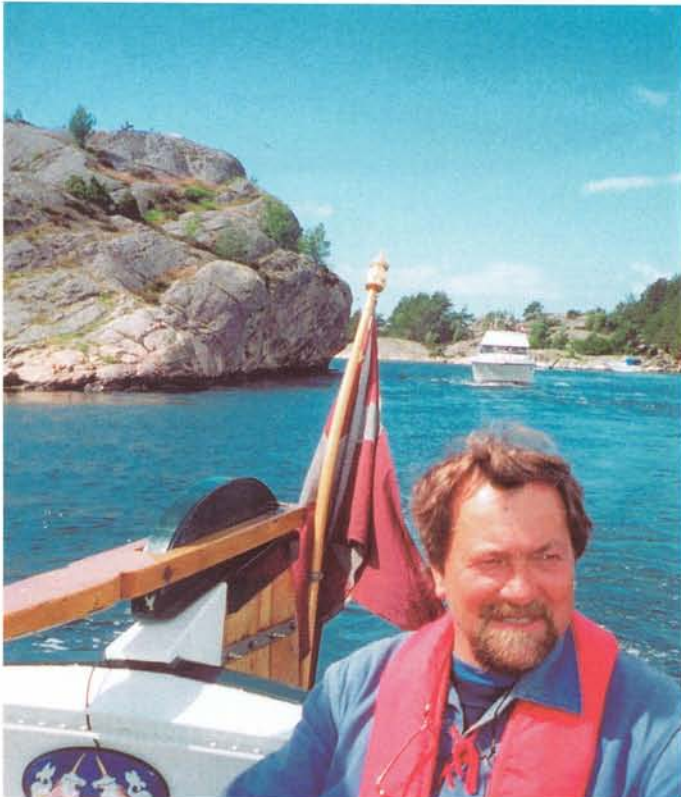
De *Enhoorn* en haar voorganger, het haringjacht *Nagelfar*, naast elkaar in het vaarwater ten zuiden van Fünen. Zelfs uit de verte kun je makkelijk zien dat de schippersvrouw dubbel zo veel ruimte en comfort heeft gekregen.

Het partyschip in functie.
N.B. Het mooie (en erg dure) bordje met haar naam heeft de huidige eigenaar van onze oude boot gemaakt. Onze volgende boot gaat *lb* heten, omdat daar niet zo veel letters in zitten.

In Helsingør bij de Sont het beroemde slot van Hamlet, Kronborg, aan bakboord.

Hier even goed concentreren. Langs de nauwe vaargeulen van de Zweedse scherenkust liggen harde rotsen.

Samen met Noorse jachten het Oslofjord bevaren. "Hoe hebben jullie die badkuip over het Skagerak gekregen?"

jaar werd, lieten wij het prachtige schip met behulp van vrienden die verstand hadden van boten en motoren, te water. Het leek er langzamerhand voor ons op dat wij nog lang niet uit de kosten waren. Er ontbrak namelijk nog het een en ander. Wij moesten nog hebben: een gecombineerde maststrijkinstallatie, een ankerspil, nieuwe motorsteunen, 200 kg lood in het voorschip, nieuwe roestvrije zwaardlopers en zwaardophangmateriaal, een giek van teakhout en zo meer.

Na heel wat gedoe en kosten zeilden wij arm, maar nog steeds tamelijk gelukkig via kanalen en rivieren over de Oostzee naar Denemarken, naar Langeland waar wij door al onze vrienden als zeekoningen werden ontvangen. Een dergelijke boot had men in ons kleine stadje nog nooit gezien.

Er werd in het blad van de zeilvereniging en in de kranten over geschreven. Sindsdien is zij op haar talrijke tochten in Duitsland bewonderd, waar zij bij de Rumregatta in Flensburg drie liter rum

Het is overweldigend mooi bij de Noorse scherenkust: houten huisjes, vriendelijke mensen, verkoop van lekkere vis en dure alcohol.

en een driearmige kandelaar aan prijzen won. Het schip heeft Zweden bevaren, waar men zelden zo'n schip zag en natuurlijk de hele Deense kust en Bornholm.

De laatste keer, in de zomer van 2004 heeft zij 1200 zeemijlen afgelegd. Zij bracht ons onder andere naar Oslo, waar oude, gelooide zeelui ons verwonderd vroegen: "Hoe hebben jullie verdikking die badkuip over het Skagerak gekregen?" Wij antwoordden vanzelfsprekend: "We voeren gewoon zeven knopen met volle zeilen en een goede bries. Verder nog vragen?"

Het is buitengewoon leuk om Nederlanders tegen te komen die verrast en waarderend hun duim opsteken. Het gebeurt niet elke dag dat je een Lemsteraak in de Scandinavische wateren onder Deense vlag ontmoet.

De boot is weergaloos. Ze heeft alles waar ik van droomde. Een drijvend zomerhuis, waar we in de kajuit met twaalf mensen aan tafel kunnen zitten en met twaalf aan tafel in de cockpit en dat doen we vaak. Daarom hebben onze vrienden haar 'het party-schip' gedoopt. Ze heet eigenlijk *Eenhoom* vanwege haar mooie witte romp, haar goede paardenkrachten en haar lange hoorn. (Voorheen heette ze *Christina*, maar dat zei ons niets).

Denk nu niet dat wij na het eerste seizoen ons spaargeld in onze zak konden houden. Voor ons, gewend als we waren met houten boten te zeilen, waren de eerste, maar onmiskenbare sporen van roest, als de pest. Dus hebben we het beest waarachtig ook nog voor een klein fortuin laten zandstralen en opnieuw laten verven. Later volgden een ijskast, vers water- en toilet pomp en in 2004 de installatie van een geavanceerde GPS. Ja, denk nog maar even terug aan de deur van het toilet!

Voor mijn man was het een uitdaging om van een stabiele zeilboot met lange kiel naar een rondbodemjacht met zeevaarders

over te gaan. Volgens hem ligt de Lemsteraak goed; zelfs in frisse wind en hoge zeeën en met de wind achter is zij ondanks een gewicht van tien ton buitengewoon snel. Bij het laveren drijft ze echter iets meer af en is ze zwaarder aan het roer te sturen dan een kielboot. Ze is daarentegen vanwege haar breedte zeer stabiel. De motor, een degelijke Samofa diesel, is noodzakelijk in verband met varen op kanalen en langs scherenkusten en om afdrijven bij het manoeuvreren bij havens in de winderige Scandinavische wateren te verhinderen. Ze heeft tot nu toe onberispelijk gefunctioneerd.

Nu naderen we de pensioengerechtigde leeftijd en de *Eenhoom* moet weer eens terug naar de wateren van haar jeugd. Wie weet, misschien is er een Nederlandse zeiler die er over denkt haar hier over te nemen en haar in haar eigen spoor weer terug te varen na eerst zelf de Deense fjorden en belten aangedaan te hebben.

Hier suizen wij weg met 7 knopen. Als gewoonlijk hebben wij gasten aan boord; er is immers plaats genoeg voor iedereen.

Zij kan dan haar nieuwe eigenaar heel wat vertellen over haar jaren in Denemarken. Wilt u contact, het mailadres is: luluokholm@vip.cybercity.dk